

Nazonalistas e Rexionalistas poden traballar xuntos nunha laboura que non sexa política

Os nazonalistas, e os que sin selo fan ostentación de galegitude, e tamen os rexionalistas que se mal chaman nazonalistas, os orguistas, autonomistas, etc., etc., teñen un terreo de acción, no qual todos poden coincidir, e facer xuntos unha laboura de outa importancia.

No orden político, é absolutamente imposible chegar a ningunha concordanza, e imponse axiña, que cada un, adoite, con craridade e franqueza, unha actitude que non se preste a confusións, comple que os autonomistas ou hespañoles vergoñantes, deixen d'alcumarse nazonalistas, e compre, que os nazonalistas, os que botaron de sí e aspiran a botar da Terra a influencia hespañola, deixen de pensar que poñen medo a suas ideias e se arreden de toda compangueirada electoral cós elementos que non responden integralmente a Galiza.

Os uns e os outros, deben abandonar a inxénua pretensión de ligar o aceite coa auga e traballar xuntos na laboura en que todos coinciden.

Eiqui, en Bós Aires, hai entidades nas quales todos teñen o seu posto para traballar pol-o ben da Patria.

A Federación de Sociedades Gallegas e a Institución Cultural Gallega, son os lugares en que todos poden traballar, pra elo, só fai falla que todos sexamos, non so comprensivos, sinon tamen cordos e honrados, mantendo a esas entidades, alonxadas de toda intervencón tendenciosa no orden político.

Os nazonalistas, temos xa ben probado, que somos capaces de actuar nos postos directivos co criterio de colaboración devandito, mantendo a nosa acción proselitista con recursos propios.

Si os nosos enemigos teñen en verdade os sentimentos galeguistas de que fan ostentazón, deben imitar o noso exemplo, e non aproveitar, como o están facendo ao fronte da Federación, a sua situación de directivos, para convertila nun órgano exclusivo, xa non da suas ideias, sinon que tamen dos seus cativos persoalismos.

Obra patriótica desinteresada e impersoal e a laboura que fai falla; entroques os camaleóns do nazonalismo, orguistas etc., etc., están empeñados nun choio ostensiblemente divisionista.

Non fai mal fumar, senón fumar malo.

UN HABANO

PARTAGAS

DARALLE FELICIDA

Axente: Noso paisano MIGUEL SANCHEZ
25 de Mayo 549 Monteideo

Mariñeiro Galego

*Na taberna do "Ché", — un mal pai e mal home,
que, en xuntanza c-os fillos e a muller, xamais come,—
están catro barudos mariñeiros sentados
darredor de unha táboa, na que xogan ós dados,
pois non queren baraxa, que é mal xogo, ó seu vér,
senón dar ó azaro o gañar ou perder
cantos vasos engulan de escumante cerveza,
—¡ouh, sinxelos fidalgos da mariña nobreza!—
festexando a chegada do "IRELAND" e do "LAR",
bergantíns tan velliños, que, de tanto ronsar
as cadeas e ancras, pol-os seus escobéns,
fondas lañas fixéronlles, cäl agurras nas séns,
e, por bós velanteiros, non hai quen non conoza
dende Hamburgo a Bós Aires, riva Pero Mendoza.*

*Mentras fía a alba lúa n-os boupreses e paos
as suidades atrántecas que latexan nas naos
que, ó longal da riveira, cal escuras gaivotas,
acougaran das luitas das salgadas derrotas,
baixo á lus morteciña da taberna do "Ché",
—antre un "good" ou un "leider", ou un forte "¡mon Dieu!"—
William Ceibe, Otto Brétema — irlandés e alemán—
e Francois da Revolta, —un bretón moi galán—
cada un na sua fala, as estóreas contaron
desque, fai muito tempo, os seus lares deixaron.*

*Soio fica, dos catro, sin beber nin falar,
un bó fillo de LAXE que navega no "LAR";
mais, ó rogo de Ceibe, por quén sinte outo achego,
conta Chuco da Dorna, no linguaxe galego,
súa estórea arriscada, doce, tráxica e forte,
que, inqedados, escuitan os tres lobos do Norte:
—Eu non son mariñeiro que tan só relou mar:
Fún peixeiro de vara, e salín a peixar
pol-a COSTA DA MORTE, e, tamén, se á man viña,
ia ó xeito e ós rascos, ó palangre, á traña...
Dínme téma c-os homes, — ¡rapaciño moi novo!—
pra axeital-os tramallos e facer un estrobo,
atesar unha escota, manexar o timón,
e, na parte peixada, lovantéi un quiñón!*

*Tamén soupen — ¡fai tempo! — tripulal-a buceta
que salvou do naufraxio unha esguía goleta
que, á deriva, nos baixos do RONCUDO, pidía
a tirasen das poutas da ferós maresia,
e, ó lembral-a, parésme que ouzo o fero balbordo
mesturado c-os berros que ceibaban d-abordo.
Outras veces, — duaísmo do peixeiro galego,
que é no mar un rebalo, e na terra un labrego—
fún sachal-as patacas, derregar os ervaes,
facer monllos de millo, seitur-al-os toxales,
aganchar pol-os pinos pra coutar vellas pólas
e tirarlle, de paso, as douradas carolas
en laudanza do Caldo feito á nosa costume;
pra faguer, no santóreo da Lareira, bó lume,
e, seascaso, no vran, trasnoitéi no muíño,
—n-esas noites galegas nas que tece albo liño
o luar meiguicento no tear das silveiras,
que sospiran os pinos, que se rin as regueiras—
véndo ós grans ir caendo no furado da moa
e trocarse fariña pra facer Pan de Broa!*

*...O demáis, xa o sabedes: Rolamar... ¡rolamar!...
alonxado da terra onde quenta o meu lar
á velliña que agarda, que relembra e que chora
ó seu fillo, que sófre a suidade nestora,
e que sinte deixarvos porque pensa que a sorte
poida ser lle sorría pol-a "Costa da Morte"!...
William Ceibe, Otto Brétema — irlandés e alemán—
e Francois da Revolta, —un bretón moi galán—
tremecentes, saudosos, adiantaron os brazos,
e, —de roiba cerveza coguladol-os vasos—
—¡Por Galiza! —escramaron, como arela d-un prego—
e por Chuco da Dorna, mariñeiro galego!...*

ANTON ZAPATA GARCIA.

Os homes e as ideias

A conduta d-os homes que sustentan ideias, as manifestazós d-os qu-están colocados como guías de masas, en calquer senso que sexa, ten de ser, por exemplaridade, a mais outa expresión da ideoloxía que pradicen. Cand-un ser conscente se d-a un ideial, ten a obriga de afrontar fría e firmementes o qu-ise ideial en si encerra. Ten a obriga, de saber si o seu sentir está en concordancia co-a ideia abrazada, e si a sua concencia ten a forza de soste contra todos os embates, os puntos fundamentais do seu programa.

Por iso, cando dempois de faguer decraracios de fé, e amosstrar con verbas e feitos estar prenamente identificado c-unha ideia, s-ise home presenta indecisios ou síntomas de retroceso, proba ser un malpocado ou un inconsciente, que se deixou levar, polo entusiasmo qu-un momento despertara no seu intre, un ideial que o seu probe caletre non chegou a comprender. Istes homes, non teñen dereito a falar de reititude ideolóxica en ningun senso, nin poden recramar pra si o creto d-homes inteiros.

Son os cativos d-esprito c-os arrivistas d-as oportunitas chaman masas consecuentes, por que se deixan manexar sin ningunha cras de oposición. Haláganos, pra faguer co-iles, a sua corte de seguidores. E a plebe qu-os ególatras exprotan en proveito d-as vaidades.

Ben, pois istes probes seres, non van a ningures, nin sirven pra ningen. Son tan fallos de concencia, tan miopes de pensamento, que catro parvadas regularmentes ditas, infruio a tal punto, que chegan a convencerse d-a vida. Son os eternos remolcados. non saben o que fan, mais, eu non-os quero connigo. Son malos compañeiros sempre, por que son incapaces de pensar por sí.

Pro, si a istes hay que non telos en conta pol-a sua inconsistencia ideolóxica; en troques, os outros, os que non se deixan arrastrar, os que sendo conscentes dos seus autos se torcen no vieiro ou tratan de sembrar confusión sobras ideias, pra istes xa non pode haber perdón. Ben saben onde van e o que queren, e poñen tudol-os medeos os seus alcances pra conquerilo. Pra istes, nada hay sagrado nin diño de respecto, si non é a finalidade por iles perseguida. Teñen por deus a Vaidade e por lei a granxeira. Fallos de tuda ideoloxía, rixen a sua conduta en relación co-as suas ambicios.

Si pra-os outros, os malpocados, temos de poñerll-as costas e arredalos da nosa veira por incapaces; pra istes, pra-os granuxas e desleigados tud-a nosa xenreira. Contra iles, temos d-adicar nosas forzas a-os combater, hastra desfaguelos coma cousas podres. Hemos de faguerlle guerra sin coartel, por que son os maores enemigos do ideal. Son peores c-os enemigos decrarados, por que s-asconden tras unha máscara de falsa ideoloxía.

Nada ten d-esperar a Patrea de tales xentes. Son incapaces da menor abnegazón pola Liberdade. Soilo con sacrificios pode ser conquerida.

Pro, si trabucándose, un día tratasen de lavar tanto pecado c-o sangue das suas veas, inda enton tería de pensar, qu-iste seu último brinco, soilo era encamiñado a oute, por vaidade, un posto no grupo glorioso d-os mártires.

